

Chương 667: Thảm Hoạ Cổng (96) - Ma Vương & Anh Hùng

(Số từ: 4706)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:34 PM 03/01/2024

***Kang!**

Không biết bao nhiêu lần, cổ tay anh đã bị gãy.

Chỉ cần chịu đựng áp lực kiếm do Hư Không Kiếm mang theo đã khiến cổ tay, vai và cánh tay của anh bị gãy.

Nếu không có sức mạnh tái sinh của Tiamata, anh đã chết ngay khi họ chạm kiếm.

Anh đã quen với nỗi đau.

Đã chết hàng ngàn lần trong giấc mơ, anh đã quen với cái chết và nỗi đau cũng không còn xa lạ với anh.

-...

Ellen từ từ tiếp cận anh và bị ném đi.

Cô ấy không vội vàng.

Chuyển động của cô ấy đã tính đến việc anh không thể tránh khỏi trận chiến này.

Vì vậy, cô đến gần không nhàn nhã cũng không vội vàng.

Sự tiến lên chậm rãi và bình tĩnh của cô đã khiến anh nghệt thở.

Một luồng khí xanh lam và năng lượng xám nhạt bao trùm khắp cơ thể Ellen.

Anh thậm chí còn không thể đánh bại Ellen mà anh đã tưởng tượng trong giấc mơ.

Anh đã nghĩ Ellen thật sẽ khác, và Ellen thậm chí đã có được sức mạnh của những linh hồn báo thù sẽ còn mạnh mẽ hơn.

Anh chưa bao giờ đánh giá thấp cô.

Anh đã nghĩ cô sẽ mạnh mẽ hơn bất cứ điều gì anh có thể tưởng tượng.

Nhưng anh không thể tự mình giết Ellen.

Anh thậm chí còn không dám ấp ủ một ý nghĩ như vậy.

Và vì vậy, anh không thể cống hiến hết mình.

Nhưng đó là sự kiêu ngạo.

Dù anh đã nỗ lực hết mình.

Ngay cả khi anh ta sử dụng mọi cách có thể.

Anh nhận ra rằng mình không thể đánh bại Ellen.

Ellen, người đang bước đi chậm rãi, đã thu hẹp khoảng cách chỉ sau vài sải chân.

*Crash!

Khoảnh khắc Hư Không Kiếm và Alsbringer va chạm, mặt đất bị xé toạc bởi sóng xung kích.

*Bùm! Kang!

Hai cú đánh liên tiếp.

Và sau đó.

*Thud!

"Ugh... Hngh!"

Cô đánh gục anh bằng một đòn đầu gối vào thái dương của anh.

Xương sườn của anh đã bị gãy.

*Uung!

Anh đã hồi phục nhờ sức mạnh của Tiamata.

Anh đã đẩy khả năng tái sinh ma thuật của mình đến giới hạn.

Mặc dù vậy, ngay khi anh chịu đựng được một cuộc trao đổi kiếm duy nhất, anh đã bị tiêu diệt bởi lực áp đảo.

Khoảng cách quá lớn.

Anh đã nghĩ mình đã trưởng thành đủ mạnh mẽ để có thể cạnh tranh với bất kỳ ai.

Nhưng Ellen quá mạnh.

Khoảng cách không còn rộng như trước nữa.

Không có vẻ như anh sẽ mất khả năng cầm kiếm khi chặn đòn tấn công của Ellen.

Tuy nhiên, mỗi lần kiếm của họ chạm nhau, xương và cơ được bảo vệ bởi Hào Quang Giáp của anh đều tan vỡ và rách nát.

Khoảng cách vẫn còn rộng như vậy.

Ellen tỉnh táo lại.

Đây không phải là Ellen, người cảm thấy tội lỗi vì đã chữa kiếm vào anh, người chỉ nhận đòn trong buổi lễ hành quyết Charlotte.

Nếu cô ấy không ở trong tình trạng đó, liệu anh có thể không giáng một đòn hiệu quả nào vào Ellen không?

Người sinh ra với đủ loại tài năng có vũ khí mạnh nhất và áo giáp mạnh nhất, thậm chí còn sở hữu vô số linh hồn báo thù.

Phải chăng anh không thể đánh bại cô khi tất cả mọi thứ đều chống lại anh?

Đó không chỉ là cận chiến.

*Whoom!

Một tia lửa như tia chớp sượt qua má anh.

Ngọn lửa phát ra từ Áo Choàng Mặt Trời, không chỉ Hư không Kiếm, đã xuyên thủng hàng phòng ngự của anh.

*Sizzle!

Âm thanh lẽ ra không thể phát ra từ da người đi kèm với việc vết thương đang lành lại.

Điều duy nhất anh có thể dựa vào là khả năng tái sinh của mình.

Và sức mạnh của Alsbringer, giúp nâng cao khả năng của anh trước những đối thủ mạnh hơn.

Ellen đã trở nên mạnh mẽ hơn nhờ sức mạnh của Thánh tích, nhưng nếu không có Thánh tích, anh thậm chí không thể tham gia vào trận chiến này.

Cổ tay của anh sẽ bị gãy và anh sẽ đánh rơi thanh kiếm của mình trong lần chạm kiếm đầu tiên, và cổ anh sẽ bay ra sau đòn tấn công thứ ba.

Nếu không có Tiamata thì anh đã chết từ lâu rồi.

Hư Không Kiếm và Tiamata đụng độ.

*Kang!

Khi Hư Không Kiếm và Thánh Kiếm va chạm, tạo ra tia lửa, nỗ lực đẩy Ellen sang phải của anh đã bị cản trở khi cô vịn cổ tay anh, khiến anh vấp ngã.

Không, nói chính xác hơn.

Từ lúc anh lao tới, cô đã biết chính xác anh sẽ phản ứng thế nào.

Cô đã đọc vị anh như một cuốn sách mở.

*Thud!

"...!"

Trong khoảnh khắc, ngực anh bị xuyên thủng, và phổi của anh bị chém nát trước khi anh kịp phản ứng.

Trước khi thanh kiếm của cô có thể cắt xuyên qua cơ thể anh, anh đã đá vào cơ thể Ellen và rút lui.

"Ugh...ugh!"

*Woosh!

Thần lực của Tiamata đã chữa lành vết thương chí mạng cho anh.

Không có Thánh tích, người ta không thể chặn được đòn tấn công của Hư Không Kiếm.

Dù đã quen với đau đớn và sự tập trung không hề dao động nhưng cảm giác một thanh kiếm đâm vào ngực luôn khiến anh bất an.

Cô tấn công không ngừng nghỉ.

*Bùm! Crash! Kang!

Trong cuộc tấn công nghệt thở, một bước sai lầm sẽ dẫn đến trọng thương và tử vong.

Vấn đề không chỉ có vậy.

Ellen không có điểm yếu.

Trên thực tế, cô ấy có quá nhiều sơ hở.

Ellen, người chỉ tập trung vào tấn công, không phòng thủ chút nào.

*Screech!

"Kuh...ugh!"

Nhưng khi tôi cố gắng khai thác sơ hở đó, tôi chỉ cảm thấy một cơn đau dữ dội đến mức tưởng chừng như toàn bộ cơ thể tôi sẽ vỡ vụn trước phản ứng dữ dội.

Đó không phải là do Hào Quang Giáp mà Ellen mặc mà là do phản ứng dữ dội do chính Áo Choàng Mặt Trời tạo ra.

Không phải là cô ấy không phòng thủ.

Cô không cần phải phòng thủ.

Ngay cả một cuộc tấn công tổng lực cũng không thể vượt qua được.

Có lý do khiến cô phải một mình tàn sát quái vật ở những nơi sâu nhất của chiến trường.

—Một thanh kiếm có thể cắt xuyên mọi thứ.

—Một tấm khiên có thể chặn bất kỳ đòn tấn công nào.

Anh biết Ellen rất mạnh mẽ.

Nhưng đến mức này sao?

Anh thậm chí không thể chạm vào một sợi tóc trên đầu cô bằng đòn tấn công tổng lực của mình.

Trên hết, sự khác biệt về cấp độ Thánh tích của họ là quá lớn.

Đối đầu với Ellen, người sử dụng hai Thánh tích chuyên dùng để tấn công và phòng thủ, anh không có cơ hội tiếp cận cô ấy.

*Bùm! Crash! Kang!

Anh gần như không thể tránh được những đòn tấn công không ngừng nghỉ của Ellen.

Giữa họ có một khoảng cách cơ bản. Các đòn tấn công của anh không thể chạm vào cô, và ngay cả một động tác sai lầm trước các đòn tấn công của cô cũng sẽ khiến anh phải trả giá bằng mạng sống.

*Screech!

"Kuh...!"

Chỉ với một cú đá mạnh mẽ, anh cảm thấy như thể toàn bộ xương trong cơ thể mình đều vỡ vụn và bị hất bay về phía sau một cách bất lực.

Ít nhất anh có thể hồi phục sau những vết thương không gây tử vong.

Sức mạnh của sự chữa lành.

Thần lực của Tiamata cho phép anh tái sinh bất kể vết thương thể nào.

Nhưng trong tình huống này, nó chỉ kéo dài mạng sống của anh thêm một chút.

Với vẻ mặt vô cảm, cô nhìn chăm chăm vào anh khi anh bị ném đi xa.

*Swoosh!

Ánh mắt vô cảm của cô làm tim cô đau nhói.

Anh có thể không đánh bại cô ấy được không?

Từ ngày họ gặp nhau, liệu điều này có xảy ra không?

Chẳng lẽ số mệnh của anh là bị đánh bại ở đây?

Anh đã làm gì suốt thời gian qua?

Cuối cùng anh cũng không thể vượt qua được cô.

Có phải câu chuyện Ma vương bị Anh hùng đánh bại luôn chờ đợi anh?

Anh không chịu đựng tất cả sự đau đớn và đấu tranh này chỉ để chết ở đây.

Và không chỉ anh sẽ chết, mà cả cô nữa, nếu cô giết anh.

Anh không biết.

Bằng cách nào đó, anh đã tránh được những vết thương chí mạng, nhưng chẳng bao lâu nữa, mạng sống của anh sẽ mất đi.

May mắn sẽ không tồn tại mãi mãi.

Khi cả hai tạo khoảng cách, nó lặng lẽ mở miệng.

"Có bắt công không?"

"..."

Rõ ràng có một ý chí bên trong nó.

Tôi không biết chính xác nó hoạt động như thế nào.

Nhưng tôi biết cuộc trò chuyện đó không phải là không thể.

"Ta thấy ngươi đang cố gắng bảo vệ con người."

Vậy chắc hẳn nó đã nhìn thấy mọi thứ.

"Bây giờ, bọn ta cũng biết rằng ngươi đã cố gắng bảo vệ con người."

Nó phải biết rằng tôi làm tất cả những điều này là có lý do.

Nó chỉ diễn ra theo cách này.

Nó biết ý định của tôi không hướng tới cái ác.

Nó hỏi tôi.

“Kể cả vậy, có phải là không công bằng khi mọi chuyện lại kết thúc như thế này không?”

Làm sao có thể không bất công được?

Nhiều người đã chết, nhưng do diễn biến của các sự kiện đã thay đổi so với nguyên tác nên tổn thất của Lực lượng Đồng minh là tương đối nhỏ.

Chỉ còn một bước nữa thôi.

Chỉ một bước nữa thôi.

Tất cả những gì tôi cần làm là đòi lại Ellen.

Nếu làm được điều đó tôi sẽ không còn ước muốn gì nữa.

Không còn lòng tham nữa.

Nhưng cuối cùng tôi không đòi lại được Ellen và chết.

Tôi thậm chí không thể sánh được với đối thủ của mình trong trận chiến.

Làm sao điều đó có thể không bất công?

Tôi chỉ cần tiến thêm một bước nữa, nhưng tôi không thể.

Tôi có thể phải mất tất cả vì thất bại trong trận chiến cuối cùng.

"Tất nhiên rồi."

Tôi không muốn nói rằng điều đó không công bằng.

Tôi không thể tự mình nói rằng điều đó không công bằng.

Tất cả những điều này.

Tất cả những ngày tôi đã trải qua cho đến nay.

Tôi nghĩ tôi có thể tìm được cô ấy.

Và đôi khi.

Sau khi mọi thứ trở lại bình thường, thỉnh thoảng lại sống như xưa.

Thực sự, chỉ thỉnh thoảng thôi.

Tôi đã tưởng tượng ra điều đó.

Tất cả những ngày đó.

Thật là đau lòng.

Đó là tất cả à?

"Khi tỉnh táo lại, ta đã là Hoàng tử yếu đuối của quý, đang trên bờ vực tuyệt chủng."

"Không có chút ký ức nào cả."

"Chỉ biết rằng thế giới sắp kết thúc."

"Tuyệt vọng không muốn chết, chỉ dựa vào một ma thuật nguy trang yếu ớt có thể bị hóa giải chỉ bằng một lần giải trừ, ta đã rơi xuống Vương đô Đế quốc."

"Cho đến bây giờ..."

"Cố gắng bằng cách nào đó để cứu mọi người, thế giới lại trở nên như thế này là vì ta."

"Tuy nhiên, ta vẫn nghiêng rằng và đi xa đến mức này."

"Bây giờ, Ellen chỉ cần tỉnh táo lại thôi."

"Nhưng Ellen sẽ cận kề cái chết, ta không đành lòng nhìn thấy."

"Không phải là không công bằng sao?"

Thực ra mọi chuyện xảy ra là do tôi.

Có vẻ như tôi sẽ chết khi chỉ còn lại bước cuối cùng trong sự kết thúc của mọi chuyện.

Sẽ chẳng có gì lạ nếu tôi không cảm thấy điều này thật bất công và đau lòng phải không?

Tôi tức giận, phẫn nộ và đau lòng.

Làm thế nào tôi đến được đây?

Chết sau khi đi xa đến mức này.

Giữa lời kêu gọi của tôi về sự bất công, không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của tôi, nó không chế nhạo tôi.

"Thật đáng thương....."

Nó không trách móc cũng không chỉ trích lời than van của tôi.

Chỉ là.

Nhắm mắt trong mưa.

Nước mưa chảy xuống mắt nó, không ngừng.

Vô số hạt mưa rơi xuống đầu nó, chảy xuống mặt và mắt nó, đọng thành vũng.

Đó có phải là những giọt nước mắt?

Có lẽ đó là trận mưa như trút nước do Liana triệu hồi.

*Ssaaaaaaah

*Urrrrrrrr

Tôi cảm thấy như thể cơn mưa xối xả này là những giọt nước mắt nó rơi.

Nếu cả thế giới đang khóc, và nước mắt của nó trở thành mưa.

Trong cơn mưa như trút nước khốn khổ này, điều đó dường như là như vậy.

Nó lên tiếng giữa cơn mưa thồn thức của thế giới.

“Vậy bọn ta sẽ làm gì?”

Tôi không thể biết có bao nhiêu người trong số "bọn ta" nữa.

“Bọn ta không đáng thương sao?”

"Đơn giản là bị cuốn vào câu chuyện của người, bọn ta phải biến mất."

“Bọn ta.”

“Bọn ta không có vai trò gì cả. Bọn ta không thể phản kháng được.”

"Bởi quái vật."

"Đôi khi bởi con người."

"Thỉnh thoảng."

"Bởi người."

“Chỉ vì lý do của người thôi.”

"Cái 'tôi' phải biến mất."

"Cuộc sống bị chà đạp của bọn ta."

"Không phải bọn ta sẽ cảm thấy bị đối xử bất công hơn người sao?"

“Chỉ với mấy từ ‘không còn cách nào khác’.”

“Bọn ta có nên chấp nhận điều đó không?”

Nhắm mắt lại, những giọng nói trộn lẫn cất lên một cách thản nhiên, không hét lên trong cơn thịnh nộ và tuyệt vọng mà truyền tải một nỗi buồn sâu sắc.

Chúng đã không mơ ước điều gì cả.

Chúng bị nghiền nát và biến mất vì giấc mơ của người khác.

Chính xác hơn là vì giấc mơ mà tôi đã có.

Cho dù tôi có nói đó không phải là ý định của tôi đi chăng nữa thì những cái chết xảy ra vì tôi là không thể phủ nhận.

Sự đau buồn và tức giận của chúng là điều tự nhiên và chắc chắn là chính đáng.

Đối với tôi, việc phàn nàn về nỗi đau buồn của chính mình với chúng sẽ là điều không thể chịu đựng được và cũng bất công đối với chúng.

“Bọn ta không thể làm gì cho nỗi buồn của mình.”

“Bọn ta không thể làm gì trước những bất bình của mình.”

"Giống như cách bọn ta chết giữa những lời đó."

“Hỡi đáng Ma Vương.”

"Nếu người không thể khôi phục lại mạng sống cho bạn ta."

"Nếu người không thể trả lại tất cả những gì người đã lấy từ bạn ta."

"Trong sự bất bình và nỗi buồn, và trong sự tức giận."

"Hãy đón nhận cái chết không thể tránh khỏi của người."

"Chỉ bằng cách chết như thế thôi."

"Ít nhất người sẽ nhận được phần thưởng tối thiểu."

"Cho tất cả những cái chết đã xảy ra vì người."

Khôi phục lại mạng sống là không thể.

Cả nó và tôi đều biết điều đó.

Thế là tôi cũng phải chết.

Còn một bước nữa là đạt được mọi thứ, chỉ còn một bước nữa.

Trong đau đớn và tuyệt vọng, trong bất bình và giận dữ.

Chỉ có chết trong đau khổ mới có thể là sự chuộc tội nhỏ nhất.

Tôi không nên còn sống.

Cố gắng sống là lòng tham quá mức.

Nó nhìn tôi với đôi mắt mở to.

"Nhưng trái tim của người, bọn ta hiểu."

Phải chăng thời gian đã tinh chế nó bằng cách nào đó?

Nó không hề có vẻ chìm đắm trong những cảm xúc mãnh liệt như lúc mới xuất hiện.

Hay nó, trong cơ thể của Ellen, đã trở nên giống với thái độ điềm tĩnh của cô ấy?

Cái nhìn của nó.

Đôi mắt của nó, từng chứa đầy sự trống rỗng và vực thẳm, giờ đây.

Trông giống như một hồ nước sâu và đóng băng.

Không âm áp.

Không phải là không có thù hận.

Chỉ cần thanh thản.

“Bọn ta không có ý định tha thứ cho người, cũng như không tha mạng cho người.”

“Nhưng ít nhất là vì tôn trọng người.”

"Hãy thỏa thuận."

Nó thừa nhận tôi nhưng không thể tha mạng cho tôi.

Tôi sẽ phải trả giá. Biết ý định của mình không thay đổi được kết cục, và người chết cũng không sống lại.

Tôi sẽ phải trả giá.

Nhưng nó dường như có một lời đề nghị.

Một thỏa thuận, nó nói.

"Chỉ cần chết."

Đó là một lời tuyên bố đơn giản và tàn nhẫn.

"Những người thân yêu của người."

"Những người quý giá của người."

"Mọi thứ người muốn bảo vệ."

"Bọn ta sẽ tha cho tất cả mọi thứ ngoại trừ người."

"Ngay cả với đứa trẻ mà người yêu quý này, bọn ta sẽ rời đi."

"Rồi, biến mất."

"Người sẽ không bao giờ tận mắt chứng kiến những người người yêu thương vẫn sống như thế nào."

"Đối với một thế giới vô cảm như vậy. Hãy đến với bọn ta."

"Đầy đau khổ, oán giận và giận dữ."

"Trở thành một thực thể giống như bọn ta."

"Biến mất khỏi thế giới này."

Vì vậy, đó là những gì nó được quyết định.

Cuối cùng tôi đã hiểu.

'Tương lai' đó có nghĩa là gì.

Cảnh tôi bị giết và Ellen tự sát.

Tương lai đó không phải là tương lai của sự thất bại.

Đó không phải là về việc thua một trận chiến.

Đó không phải là việc chết trong chiến đấu.

Tôi đã nhìn thấy cảnh tượng sau cuộc thỏa thuận này.

Vì tôi có thể giải quyết mọi việc trong cuộc đời mình nên tôi sẽ chấp nhận thỏa thuận này.

Kể cả có chiến đấu thì tôi cũng sẽ thua.

Tôi biết dù sao thì tôi cũng sẽ chết.

Nếu tôi không xem cảnh tiếp theo.

Tôi chắc chắn sẽ chấp nhận thỏa thuận này.

Những gì tôi thấy trong Xem Trước là cơ thể vô hồn của tôi và Ellen tự kết liễu đời mình.

Đó không phải là sự xuất hiện của tôi sau thất bại.

Đó là hậu quả của việc chấp nhận thỏa thuận chết và kết thúc mọi thứ.

Nếu tôi không chấp nhận thỏa thuận, nó sẽ không giết chết tôi.

Không chỉ tôi mà tất cả mọi người, kể cả Harriet và Olivia.

Nó sẽ bắt đầu giết chết tất cả những ai đứng về phía Ma vương.

Và cuối cùng, nó sẽ giết chết Ellen, người mà nó đang chiếm hữu.

Nhưng nếu bây giờ tôi chết lặng lẽ, nó sẽ biến mất.

Nếu tôi không nhìn thấy tương lai đó, tôi đã chấp nhận thỏa thuận này.

Bởi vì đó sẽ là sự lựa chọn tốt nhất mà tôi có thể thực hiện.

Chết trong một cuộc đấu tranh vô nghĩa, và tất cả những người tôi yêu thương cũng chết.

Hoặc chỉ có tôi chết.

Rõ ràng là nên chọn cái nào.

Không cần phải chết vô ích với người khác.

Nó không nói dối.

Thật chân thành khi nói rằng nó sẽ chỉ giết tôi rồi biến mất.

Lý do Ellen tự kết liễu đời mình trong tương lai mà tôi nhìn thấy là vì cô ấy nhận ra rằng chính tay mình đã giết tôi.

Lời hứa sẽ được giữ.

Nhưng có một sự thật tôi biết vì tôi biết trước tương lai.

Không chỉ có tôi chết, mà cả Ellen, người đã giết tôi, cũng sẽ chết.

Đây không phải là một thỏa thuận mà chỉ có tôi chết.

—Ma Vương và Anh Hùng.

Nếu cuối cùng chỉ có hai người họ chết thì liệu hòa bình có đến với những người ở lại?

Liệu việc biến mất cùng với nó có phải là cái kết duy nhất được phép dành cho tôi không?

Tôi có thể đánh bại Ellen nếu tôi sử dụng Alsbringer, nhưng ngay cả khi tôi làm vậy, Ellen và tôi sẽ chết cùng nhau, nên điều đó sẽ vô nghĩa.

Dù Ellen giết tôi rồi tự sát hay tôi giết Ellen bằng sức mạnh của Thánh tích và kết quả là chết, cuối cùng thì mọi việc cũng giống nhau.

Tương lai tôi nhìn thấy không phải là vấn đề kết quả của trận chiến mà là vấn đề lựa chọn.

Nếu tôi từ chối, tôi sẽ phải chiến đấu với nó, và nếu tôi thua, nó sẽ giết chết tất cả những người tôi yêu quý.

Nếu tôi chấp nhận, chỉ có Ellen và tôi sẽ chết, mọi thứ còn lại sẽ để lại cho những người ở lại.

Ngay cả khi không có tôi, mọi người bằng cách nào đó vẫn có thể sống sót.

Một số sẽ đau buồn, và hầu hết mọi người sẽ vui mừng vì Anh hùng đã đánh bại Ma vương.

Thật nực cười.

Chiến Tranh Nhân Ma kết thúc với sự tiêu diệt lẫn nhau giữa Anh Hùng và Ma Vương.

Và ngay cả bây giờ, vượt thời gian, phải chăng Anh hùng và Ma vương đã được định sẵn sẽ biến mất cùng nhau?

Có phải định mệnh luôn là Anh hùng và Ma vương phải chết cùng nhau?

Tôi đã chứng minh rằng tôi làm tất cả những điều này không phải để phá hủy thứ gì đó mà để bảo vệ thứ gì đó.

Bằng cách từ bỏ mọi thứ và chết dưới tay nó vào phút cuối, tôi đã chứng minh được điều đó.

Ngay cả khi đi đến tận cùng mọi thứ, tôi cũng không nên có gì cả.

Nếu tôi ở một mình thì sẽ ổn thôi.

Nếu chỉ có tôi.

Sẽ ổn thôi.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy hình ảnh Ellen, người đã tự tay giết tôi và tỏ ra bối rối khi lấy lại được ý thức.

Và rồi tôi nhìn thấy Ellen, người cuối cùng đã chọn cái chết.

Vô số lần.

Hàng chục lần.

Hàng trăm lần.

Bất cứ khi nào ý chí của tôi yếu đi. Bất cứ khi nào quyết tâm của tôi dao động.

Tôi nhìn thấy cảnh tượng đó và nghiêng răng.

Tôi đã không tích lũy thời gian này để nhìn thấy một tương lai như vậy, tôi đã thề và đã làm điều gì đó.

Tôi đã bị Ellen giết trong giấc mơ.

Tôi đã cố gắng hết sức để chống đỡ thế giới đang sụp đổ.

Nhưng cuối cùng tôi lại phải lựa chọn tương lai mà tôi không bao giờ muốn thấy?

Tôi đã nói quá nhiều về những điều không thể giúp được.

Không thể nào khác được.

Vậy bây giờ chúng ta hãy làm theo cách này.

Tôi phải chấp nhận nó.

Đó là những điều không thể tránh khỏi.

Lần này tôi muốn thử bằng cách nào đó.

Tôi không muốn chọn phương án hiển nhiên, ít nhất là không phải lúc này.

Tôi có thể thua, nhưng không nhất thiết tôi sẽ thua.

Tôi sẽ không nhất thiết phải chết.

Không chỉ có khả năng là tôi sẽ thua.

Cũng như tôi không thể mua được hạnh phúc của mình bằng nỗi bất hạnh của người khác.

Tôi không thể mua hạnh phúc của người khác bằng sự bất hạnh của mình, phải không?

Đó là một điều khủng khiếp và tàn nhẫn để nói.

Nhưng bây giờ tôi cũng không thể hạnh phúc sao?

Đến cuối cùng.

Tôi không muốn chết.

Chết thật đáng sợ.

Tôi lo sợ về tình trạng sau khi tôi chết.

Ellen, người sẽ tự kết liễu đời mình và những người còn lại.

Dù mới chỉ nhìn thấy ngoại hình của Ellen nhưng tôi vẫn thấy sợ và run khi nghĩ đến việc tưởng tượng ra suy nghĩ và cảm xúc của những người mà tôi chưa từng gặp.

Đó là lý do tại sao.

Lần này, tôi sẽ đưa ra một lựa chọn không nên làm.

Tôi sẽ chọn, dù biết rằng đó là một lựa chọn không nên chọn.

"KHÔNG."

Tôi lắc đầu.

Đúng vậy.

Hãy nghĩ về nó một cách đơn giản.

“Ta đã hứa rồi.”

Tôi chắc chắn đã hứa.

Đã có vô số ngày tôi suýt chết.

Tôi đã gặp phải những kẻ thù mà tôi không thể đánh bại trong trận chiến.

Đã có lúc tôi sống sót trước kẻ thù như vậy chỉ vì một lời hứa.

“Anh sẽ không làm em tổn thương đâu.”

Luna Artorious.

Lý do duy nhất cô ấy cứu tôi là thế.

Tôi sẽ không làm Ellen tổn thương.

Tôi nói tôi sẽ cố gắng làm điều gì đó cho những sự kiện sau này.

“Anh đã hứa với mẹ em rồi.”

Cô ấy không tin lời tôi nói.

Đúng như tôi biết điều này sẽ xảy ra, Luna cũng biết.

Nhưng cuối cùng, nếu tôi chết dưới tay Ellen và Ellen tự kết liễu đời mình, lời hứa đó sẽ bị phá vỡ.

Cô ấy không phải là một thực thể bình thường.

Đó là lời hứa của tôi với sự hóa thân của các vị Thần.

Vì vậy, tôi phải giữ nó.

Không, tôi muốn giữ nó.

"Cho nên, cho dù anh muốn chết vì em, anh cũng không thể."

Khoảnh khắc tôi nói điều đó.

Đột nhiên.

Thực sự đột ngột.

Thế giới dừng lại.

Và chuyển sang màu đỏ.

"Cái này là cái gì?"

Mọi thứ đều dừng lại và chỉ có tôi mới có thể di chuyển.

Ngay cả cơn mưa đang rơi cũng đã tạnh.

Trong một thế giới mà thời gian đã ngừng trôi, có điều gì đó đã thay đổi.

Bầu trời vốn đầy mây đen nay đã quang đãng.

Và có một cái lỗ lớn.

Một lỗ đen xuyên qua tâm mặt trời, nó đã trở nên lớn hơn bình thường hàng chục lần.

KHÔNG.

Đó không phải là một cái lỗ.

Có thứ gì đó đang che khuất mặt trời.

Mặt trời to gấp chục lần bình thường.

Và mặt trăng đã che phủ nó.

“Nhật... thực?”

Thế giới dừng lại với nhật thực bất ngờ.

Và sau đó.

Giữa những hạt mưa lơ lửng, một thứ gì đó chưa từng có trước đây hiện ra trước mặt tôi.

“Con vẫn chưa quên lời hứa.”

Khi đột nhiên xuất hiện giọng nói quen thuộc nhưng đầy hoài niệm của ai đó, tôi quay đầu lại.

Tôi không khỏi nghi ngờ đôi mắt của mình.

Người mà tôi tưởng sẽ không bao giờ gặp lại trong đời lại ở đó.

—Mặt trăng.

—Và Mặt trời.

Tôi biết ai đó có liên quan đến hai thứ này.

Và theo như tôi biết thì chỉ có một người có thể tạo ra điều kỳ diệu như vậy.

"Mẹ...?"

—Luna Artorious.

Người xuất hiện dưới ánh trăng giờ đây đang đứng trước mặt tôi, kèm theo một hiện tượng nhật thực lớn.

“Mẹ chưa nói với con à?”

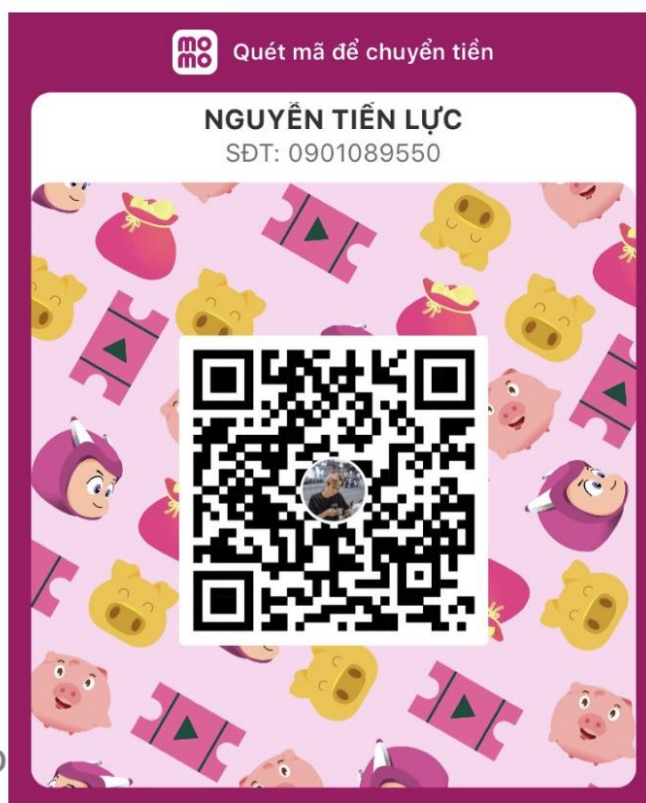
Những lời cô ấy nói khi để tôi đi lúc đó.

"Các phước lành của Mặt trăng và Mặt trời sẽ luôn ở bên con."

Đó không phải là một lời hứa mà là một lời tiên tri?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading